

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/9/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8422201593
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8422201593.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu A. B. C. C., C. C. D. X, XXX XX E. – F. G. H., I.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému F. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XXX, XXX XX I., o zaplatenie 7.424,38 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č.k. 1Csp/28/2022-87 zo dňa 02. marca 2023, takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konanie n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou dňa 18.08.2022 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 7.424,38 Eur s prísl..

2. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žaloba sa zamieťa.

II. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

3. Rozhodnutie právne odôvodnil § 39, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. v), § 524 ods. 1, § 526 ods. 1, 2, § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 2, 8, § 2, § 9 ods. 1, 2, § 7, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, čl. 8 ods. 1, bod 26. smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, čl. 4 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov.

4. Vychádzal zo zistenia, že na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „J. D.“ zo dňa 30.07.2018 uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 5.700,- Eur. Listom zo dňa 31.10.2019 právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného na jeho omeškanie, ako aj na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Dňa 11.12.2019 právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávky bola pohľadávka tvoriaca predmet sporu ku dňu 17.09.2021 postúpená na žalobcu. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že dlžnú sumu neplatil, lebo bol nezamestnaný. Prácu si hľadá a pravdepodobne ju bude mať, avšak splátky vo výške 100,- Eur sú pre neho privysoké, keďže

zarába minimálnu mzdu a to je málo na živobytie. Uviedol, že má jednu vyživovaciu povinnosť voči svojmu synovi.

5. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predložená zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je zmluvou typovou, konkrétne ide o spotrebiteľskú zmluvu. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že pri poskytovaní úveru žalovanému jeho právny predchodca postupoval dôsledne v súlade s § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch a náležite preveril schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý spotrebiteľský úver.

6. Uvedené skutočnosti nielenže nepreukázal, ale dokonca neuniesol ani bremeno tvrdenia ako jedno zo základných bremien, ktoré musí strana sporu uniesť. Žaloba neobsahuje nijaké skutkové tvrdenia týkajúce sa posudzovania bonity spotrebiteľa pri uzatváraní úverovej zmluvy. Strana sporu sa svojej povinnosti uviesť v konaní skutkové tvrdenia podstatné pre rozhodnutie vo veci nezbaví tým, že odkáže na dôkazy, z ktorých by uvedené skutočnosti mali vyplývať. V konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by právny predchodca žalobcu nahliadol do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania jeho schopnosti splácania úverov. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že žalobca v konaní neuniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno ohľadom postupu s odbornou starostlivosťou pristupovať ku skúmaniu schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver, čím porušil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch. K otázke schopnosti spotrebiteľa splácať poskytnutý úver je zvlášť potrebné zdôrazniť, že žalovaný už v žiadosti uvádzal, že jeho pracovný pomer je na dobu určitú, a to do mesiaca november 2018, teda na obdobie 3 mesiacov trvania zmluvy a aj napriek tomu mu bol zo strany banky poskytnutý úver vo výške 5.700,- Eur, pri mesačnej splátke 95,83 Eur na obdobie do 20.07.2026. Jedným z právnych následkov takéhoto postupu je, že veriteľ nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Uvedená situácia nastala aj v tomto prípade. Žalobca tak nebol oprávnený dňa 11.12.2019 úver predčasne zosplatiť. Vyhlásenie o predčasnej splatnosti tak bolo pre rozpor so zákonom neplatným právnym úkonom a úver bol a je aj naďalej platný, pričom konečná splatnosť doposiaľ nenastala, keďže podľa zmluvy je dohodnutá až na deň 20.07.2026. Pôvodný žalobca - J. K. E. L., postúpila pohľadávku na aktuálneho žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávky dňa 17.09.2021, teda v čase kedy úver ešte nebol splatný a pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia bola nezrelou pohľadávkou. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách postúpenie nezrelej pohľadávky je postúpením neplatným. Nakoľko nemal za preukázané, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, keďže v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení, pohľadávka nebola splatná a jednalo sa o tzv. nezrelú pohľadávku žalobu v celom rozsahu zamietol, lebo nebola preukázaná aktívna vecná legitimitáciu žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky.

7. O trovách konania rozhodol tak, že vzhľadom na úspech žalovaného v konaní v celom rozsahu, nárok na náhradu trov konania vznikol žalovanému. Nakoľko žalovanému žiadne trovy v konaní nevznikli, súd prvej inštancie mu náhradu trov konania nepriznal.

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu. Odvolanie podal z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces, nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na znenie § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku a tiež na to, že vo formulácii tohto ustanovenia nenachádza povinnosť osoby žalujúcej plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy predkladať dôkaz o splnení povinnosti skúmania odbornej starostlivosti spolu so žalobou. Skúmanie bonity je bezpochyby otázkou skutkovou a podľa jeho názoru nie je povinný preukazovať skúmanie bonity, ak táto skutočnosť nebola sporná a spotrebiteľ nevyužil svoje právo namietať takéto skúmanie. Okrem toho podoťkol, že skúmanie bonity je otázkou odbornou, teda aj prípadná povinnosť súdu preskúmať splnenie tejto povinnosti je limitovaná na samotný prieskum, nie na následné vyhodnocovanie, či by súd ako veriteľ na základe doložených listín spotrebiteľovi úver poskytol. Ak by uvedené pravidlo neplatilo, a teda bol by povinný predložiť súdu aj dôkazné prostriedky preukazujúce skúmanie bonity, avšak tieto by nepredložil, potom by sa aplikovali ust. § 129 a nasl. Civilného sporového poriadku, podľa ktorého mal byť vyzvaný na doplnenie žaloby pod následkom odmietnutia. Z priebehu konania je však zrejmé, že súd nepostupoval v zmysle § 129 Civilného sporového poriadku a na doplnenie žaloby nevyzýval. Zároveň nebol vyzvaný ani iným spôsobom na preukázanie tejto skutočnosti, teda nebol mu vytvorený žiaden procesný priestor, keďže mal legitímne očakávanie, že skutkové tvrdenia neboli zo strany žalovaného žiadnym spôsobom popreté. V súvislosti s nespornosťou skutkových tvrdení vo vzťahu ku skúmaniu bonity uviedol, že samotný charakter spotrebiteľského sporu neumožňuje súdu prvej inštancie opomenúť sudcovskú a zákonnú koncentráciu konania v zmysle § 296,

t.j. § 153 a § 154 Civilného sporového poriadku. Považoval za preukázané, že skúmanie bonity nebolo v tomto konaní sporné, či inak namietané zo strany žalovaného, preto nastupujú účinky nespornosti skutkových tvrdení. Namietal, že súd nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán v celom rozsahu, keď žalovaný nielenže nenavrhol a nepredložil vykonať dôkaz za účelom preukázania skúmania bonity, ale sa ani touto argumentáciou v konaní nebráni. Poukázal na to, že je to práve žalovaný, ktorý je ako spotrebiteľ povinný uvádzať pravdivé údaje vo svojej žiadosti o úver a pokiaľ vedome uvedie nepravdivé informácie, koná zlomyseľne. Zdôraznil, že žalovaný na pojednávaní žiadnym spôsobom nepoprel skutočnosti vo vzťahu ku skúmaniu bonity a zároveň ani neuviedol dôvod, prečo je nezamestnaný, pričom bol pre prípad nezamestnanosti poistený. Rovnako poukázal na to, že z jednotlivých opatrení Národnej banky Slovenska vyplýva, že veriteľ môže overovať výlučne úverové záväzky spotrebiteľa. Vo vzťahu k vyššie uvedenému citoval aj viaceré rozhodnutia súdov v obdobných veciach. Konštatoval preukázanie, že k hrubému porušeniu odbornej starostlivosti nedošlo, pričom záver súdu o neskúmaní bonity označil za značne nepredvídateľný. Rovnako uviedol, že v predmetnom konaní je aktívne vecne legitimovaným, pretože nedošlo k postúpeniu tzv. „živého úveru“. Záverom poukázal na to, že súd sa nezaoberal extenzívnym výkladom § 17 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčíslil trovy odvolacieho konania.

9. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

12. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

13. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

14. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platný a účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom akýchkoľvek

bez údajov o rodinnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy, či registra. Rovnako sa za hrubé porušenie povinnosti považuje aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 až 42 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to napríklad nedodržanie povinností súvisiacich s ukazovateľom schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

15. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018). Zákon o spotrebiteľských úveroch taktiež spomína položky, ktoré sa použijú pre výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, ktorými najmä informácie o čistom príjme spotrebiteľa, nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb a osôb, voči ktorým má vyživovaciu povinnosť, výška splátky spotrebiteľského úveru a peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa. Konkrétne zákon tiež špecifikuje, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa.

16. Vzhľadom na uvedené zákonné ustanovenie § 7 Zákona o spotrebiteľských úveroch tak možno od žalobcu ako veriteľa požadovať preukázanie skúmania bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že jeho právny predchodca si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že v uvedenom prípade bola splnená povinnosť vyplývajúca z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

17. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nepochybne vyplýva, že žalobca v predmetnom prípade nepreukázal a ani len netvrdil, aby jeho právny predchodca postupoval s odbornou starostlivosťou a skúmal tak bonitu žalovaného ako spotrebiteľa. Vo vzťahu k uvedeným záverom súdu prvej inštancie však žalobca v podanom odvolaní namietal, že žalovaný v priebehu konania nepoprel skúmanie bonity, teda uvedená skutočnosť nebola sporná, pričom poukazoval taktiež na nesprávny postup súdu prvej inštancie, keďže nebol v zmysle § 129 CSP vyzvaný na doplnenie žaloby.

18. K námietke nespornosti skutkových tvrdení odvolací súd uvádza, že nepopretie skutkových tvrdení v dôsledku pasivity žalovaného v priebehu konania nemôže mať automaticky za následok povinnosť súdu priznať akýkoľvek žalobcom uplatnený nárok, a to navyiac ak ide o konanie, v ktorom vystupuje spotrebiteľ. Napriek skutočnosti, že žalovaný výslovne nepoprel tvrdenia žalobcu a ním predložené dôkazy, nemožno v konečnom dôsledku dospieť k záveru o nespornosti skutkových tvrdení žalobcu, pretože ani uvedená skutočnosť neznamená, že súd musí rozhodnúť len na základe takto tvrdených skutočností a predložených dôkazov. Samotný Civilný sporový poriadok v prípade spotrebiteľských sporov dáva súdu možnosť vykonať aj tie dôkazy, ktoré neboli spotrebiteľom navrhnuté, a to najmä vtedy, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd môže aj bez návrhu takýto dôkaz obstaráť alebo zabezpečiť, čím sa tak sleduje vyrovnanie prirodzene nevyváženého postavenia medzi sporovými stranami, t.j. medzi veriteľom a spotrebiteľom. Skutočnosť, že žalobca v konaní na súde prvej inštancie uviedol svoje tvrdenia a predložil dôkazy, nezabavila súd prvej inštancie preskúmať spotrebiteľskú zmluvu ex offa, teda aj to, či zo strany právneho predchodcu bola náležite skúmaná bonita. Odvolací súd zdôrazňuje, že z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-679/18 zo dňa 05.03.2020 nepochybne vyplýva, že čl. 8 a čl. 23 smernice 2008/48 ukladajú vnútroštátnym súdom povinnosť ex offa skúmať splnenie predzmluvných povinností veriteľom, teda skúmať, či veriteľ pred poskytnutím úveru dostatočne a náležite skúmal bonitu spotrebiteľa a následne z uvedených zistení vyvodí aj dôsledky, ktoré z porušenia takejto povinnosti v zmysle vnútroštátneho práva plynú.

19. K námietke žalobcu o postupe súdu prvej inštancie v rozpore s § 129 CSP odvolací súd uvádza, že aj v túto odvoláciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. Z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej veci sa konalo pojednávanie dňa 02.03.2023, na ktoré boli sporové strany riadne predvolané, avšak právny zástupca žalobcu sa ospravedlnil z neúčasti na uvedenom pojednávaní, teda pojednávania sa nezúčastnil, čo napokon vyplýva aj z obsahu samotnej zápisnice o pojednávaní. Tu odvolací

súd zdôrazňuje, že ak by sa právny zástupca žalobcu zúčastnil na spomínanom pojednávaní, bol by oboznámený s vysloveným predbežným právnym názorom súdu prvej inštancie, a teda mal by vedomosť o skutočnosti, že súd prvej inštancie považuje za nepreukázané skúmanie bonity žalovaného zo strany jeho právneho predchodcu, čím by mal žalobca aj s ohľadom na koncentráciu konania zachovaný priestor na uvedenie svojich skutkových tvrdení a ich preukázanie. Samotná skutočnosť, že žalobcovi nebol daný osobitný priestor na vyjadrenie sa, resp. nebolo postupované v zmysle § 129 CSP neodôvodňuje prijať záver o neposkytnutí žiadneho priestoru na doplnenie žaloby alebo na doplnenie a preukázanie skutkových okolností skúmania bonity, pretože tento priestor by žalobca, resp. jeho právny zástupca zúčastnil nariadeného pojednávania.

20. Rovnako nemožno súhlasiť ani s tým tvrdením žalobcu podľa ktorého môže veriteľ overovať výlučne len úverové záväzky spotrebiteľa, keďže uvedené vyplýva z jednotlivých opatrení Národnej banky Slovenska, nakoľko zo samotného Zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že veriteľ pri skúmaní bonity má vychádzať z údajov o rodinnej a ekonomickej situácii, z údajov vyplývajúcich z príslušnej databázy alebo registra a taktiež musí prihliadať aj na náklady na zabezpečenie základných životných potrieb, ako aj na vyživovaciu povinnosť spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov odvolací súd vyhodnotil aj túto odvolaciu námietku žalobcu za nedôvodnú.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené tak možno konštatovať, že súd prvej inštancie v predmetnom prípade nepochybil, keď prijal záver o nepreukázaní skúmania bonity spotrebiteľa zo strany právneho predchodcu žalobcu, v dôsledku čoho prijal súd prvej inštancie správny záver o nemožnosti predmetný úver platne predčasne zosplatiť a následne platne previesť na žalobcu. Poukazujúc na uvedené súd prvej inštancie prijal správny právny záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pretože nemohla byť na neho prevedený tzv. „živý“ úver, čo je v rozpore už so spomínaným ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 481/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

22. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

23. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

24. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).